

DOOR GERARD VAN DUINEN

Leopoldo Federico

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

Titel: Yo te bendigo

Muziek: Juan de Dios Filiberto

Tekst: Juan Andrés Bruno

Opname: Cuarteto de San Telmo (Roberto Grela en Leopoldo Federico)

- 00:00 Het intro is niet meer dan een cliché, een standaard gitaarloopje met dalende bas-noten. Maar lekker gespeeld. Je hoort gelijk dat deze muzikanten er zin in hebben.
- 00:12 De bandoneon - waar net al even op getikt werd - zet in. In het hoogste register, wat niet vaak gebruikt wordt. Klinkt dit zo goed omdat de tekst hier over het kraaien van een haan gaat? Zodra de bandoneon lager gaat spelen, wordt de manier van spelen ritmischer.
- 00:27 Even pakt de gitaar de melodie, terwijl de bandoneon tegengas geeft. Luister naar de noten van de contrabas die de strakke gitaarfrasering proberen te doorbreken. En wie speelt dat getik? Dan pakt de bandoneon de melodie weer op. De contrabas speelt heel bescheiden een kleine tegenmelodie. Alles is speels maar liefdevol.
- 00:42 Het refrein. De bandoneon laat maar weinig ruimte, maar hoor eens hoe achteloos mooi de gitaar die ruimte opvult. Dan wordt het strakke ritme even stilgelegd, en kan de bandoneon een even soepele als virtueuze frasering laten horen. De gitaar rond het refrein af - toch het laatste woord.
- 00:59 Na al het duelleren spelen de gitaar en de bandoneon nu samen een lange lijn. Melancholiek, maar tegelijk in hetzelfde *upbeat* gevoel en daardoor bijna vrolijk. Het stukje wordt herhaald, nu met een gitaarsolo van het soort waarop Roberto Grela het patent heeft. Hoe vaker je 'm hoort, hoe verrassender de solo wordt, omdat hij het ritme lijkt om te draaien. Na de solo is het de beurt aan de bandoneon om het deel af te sluiten.
- 01:28 Weer zo'n prettig cliché waardoor de strakke maat breekt en de sfeer verandert. De solo is nu voor de gitarron - de grote broer van de gitaar, die lager gestemd is. Hoor hoe de dikke snaren kletteren, lekker log. Terwijl de noten van de bescheiden bandoneonist er zorgeloos omheen fladderen.
- 01:46 Alhoewel fladderen... hier pakt hij de melodie lekker *machó* op. En nog geen zin verder dwingt hij de rest van het kwartet tot een vertraging. Alsof een trein zachtjes remt. Nog geen twee minuten op weg, en er is een enorme muzikale reis afgelegd. Heerlijk hoe uit elke noot die de muzikanten spelen de liefde voor deze mooie oude tango klinkt.
- 02:03 Hier zou het nummer afgelopen kunnen zijn. Maar nee - nog een kleine herhaling van de laatste zinnen. Nu is het niet de gitaar, maar de linkerhand van de bandoneon die antwoordt op de melodie in de rechter. In snelle dalende akkoorden wordt het spannend. Even laat de bandoneon met een subtiel vibrato het laatste akkoord in de lucht hangen.
- 02:14 En de gitaar speelt het tokkeltje van het intro. De bandoneon grijpt in met een paar ritmische octaven. En rond het nummer af met de onvermijdelijke chin-púm. ■